

- stwierdzenie nieważności decyzji i rozporządzeń Rady Unii Europejskiej, których dotyczy niniejsze odwołanie, w zakresie, w jakim dotyczą one wnoszącego odwołanie;
- obciążenie Rady kosztami niniejszego postępowania oraz postępowania w pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi jeden zarzut, dotyczący błędnej oceny, jaką przyjął Sąd w ramach stosowania zasad dotyczących obowiązków, które spoczywają na Radzie.

Ściślej rzecz ujmując, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi oparcie się na uzasadnieniu Rady, które jest niekompletne i nieoparte dowodami, przez co wnoszący odwołanie nie był w stanie zrozumieć szczególnych i konkretnych powodów uzasadniających umieszczenie jego nazwiska w wykazie. W rezultacie wnoszący odwołanie nie mógł przygotować odpowiedniej obrony, gdyż nie był świadomy zarzucanych mu czynów polegających na prześladowaniu osób biorących udział w demonstracjach, nie udzielał wsparcia reżimowi ani nie czerpał z niego korzyści.

Ponadto Sąd w sposób oczywisty naruszył obowiązek uzasadnienia, próbując usprawiedliwić zaniechania Rady poprzez powołanie się, błędne i po raz pierwszy w wyroku, na okoliczność, że skarżący „czerpie korzyści z reżimu”.

Okoliczność, że w podanym uzasadnieniu Rada nie wskazała, w sposób jasny i bezpośredni, czynów, które mu się zarzuca i które spowodowały objęcie go środkami ograniczającymi, istotnie naruszyło prawo wnoszącego odwołanie do obrony.

**Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 18 marca 2015 r. w sprawach
połączonych T-195/11, T-458/11, T-448/12 i T-41/13, Cahier i in./Rada i Komisja, wniesione w dniu
19 maja 2015 r. przez Roberta Aubineau i in.**

(Sprawa C-227/15 P)

(2015/C 311/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Robert Aubineau i in. (przedstawiciel: Ch.E. Gudin, adwokat)

Druga strona postępowania: Rada, Komisja, Francja

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie wyroku, który odmawia uznania zakazu nałożonego na producentów spirytusu destylowanego we własnym zakresie z nadwyżek wina własnej produkcji, uzasadniając to faktem, że mogą oni uprzednio ubiegać się o zatwierdzenie [umowy] i stać się gorzelnikami.
- uchylenie wyroku, który odmawia uznania dyskryminującego charakteru rozporządzenia (WE) nr 1623/2000 ⁽¹⁾, które nie przyznaje takich samych uprawnień producentom spirytusów.
- uchylenie wyroku, który odmawia uznania bezprawnego zachowania oraz odpowiedzialności instytucji, które ustanowiły przepisy niezgodne z zasadą niedyskryminacji, stanowiącą ogólną zasadę prawa Unii, zgodnie z orzecznictwem Trybunału i art. 40 TFUE oraz będącą podstawą wspólnej organizacji rynku, jak w niniejszej sprawie.

- uchylenie wyroku, który odmawia uznania szkody poniesionej przez wnoszących odwołanie wskutek obowiązywania rozporządzenia, które można interpretować na dwa sposoby, co stało się podstawą dla wszystkich sądów krajowych do surowego ukarania wnoszących odwołanie. Możliwość interpretowania rozporządzenia na dwa sposoby wynika bezpośrednio z jego tekstu, za który odpowiedzialność ponosi jego autor, w niniejszym przypadku – Komisja.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swego odwołania wnoszący odwołanie podnoszą cztery zarzuty.

Po pierwsze, żądają, by Trybunał uchylił wyrok Sądu, który odmawia uznania dyskryminującego charakteru rozporządzenia nr 1623/2000, które nie przyznaje takich samych uprawnień producentom spirytusów.

Po drugie, wnoszący odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, odmawiając uznania bezprawnego zachowania oraz odpowiedzialności instytucji, które ustanowiły i interpretowały przepisy niezgodne z zasadą niedyskryminacji, stanowiącą ogólną zasadę prawa Unii, zgodnie z orzecznictwem Trybunału i art. 40 TFUE oraz będącą podstawą wspólnej organizacji rynku, jak w niniejszej sprawie.

Po trzecie, zarzucają Sądowi, że nie uznał szkody poniesionej przez wnoszących odwołanie. Możliwość interpretowania rozporządzenia nr 1623/2000 na dwa sposoby stała się podstawą dla sądów krajowych do surowego karania wnoszących odwołanie, w związku z czym ta niezgodność z prawem jest przyczyną poniesionej szkody.

Wreszcie wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi błędną wykładnię art. 65 rozporządzenia – tak co do jego sensu, jak i zakresu – który przewiduje szczególne wymogi formalne dla producentów, którzy posiadają urządzenia do destylacji i którzy sami mają zamiar dokonywania obowiązkowej destylacji swych nadwyżek.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1623/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1493/1999 w sprawie wspólnej organizacji rynku wina w odniesieniu do mechanizmów rynkowych (Dz.U. L 194, s. 45).

**Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) wydanego w dniu 26 marca 2015 r. w sprawie T-596/13
Emsibeth SpA/Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory),
wniesione w dniu 26 maja 2015 r. przez Emsibeth SpA**

(Sprawa C-251/15 P)

(2015/C 311/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Emsibeth SpA (przedstawiciel: adwokat A. Arpaia)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku (wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 26 marca 2015 r., sprawa T-596/13),